

הרב חיים פינחס שיינברג

אבא עמד בקשרים עם חיים במשך כל שנות בחרותו ותמיד עודד את רוחו. שלוש שנים לאחר הצהרתו המפתיעה של אבא באוזני אבא, כשחיים היה בן תשע-עשרה ובסי בת שבע-עשרה, שוחח אבא עם חיים אודות השידוך. משהביע חיים את הסכמתו פנה אבא אל הוריו. מכיוון שהם כבר הכירו את אבא, נתנו מיד את הסכמתם.*

ליום נישואיו קיבל חיים מתנה מיוחדת במינה, את ה"סמיכה", מידיו של ראש ישיבת "רבי יצחק אלחנן", הרב ד"ר ברנרד רָוֶל. שבועות אחדים לאחר נישואיהם שלח אבא את ר' חיים ובסי לישיבת מיר שבפולניה. מיר היתה הגדולה והחשובה שבמרכזי הלימוד שבעולם. ר' נחום דוד ואשתו, וקבוצת בחורים גדולה שאבא שלח, גם הם כבר למדו שם. במיר המשיך ר' חיים לשקוד על תלמודו בהתלהבות והתמדה. הגם שהיה צעיר לימים, כבר יצא שמו לפניו כלמדן ותלמיד חכם. ר' חיים ובסי שהו

* כשהיתה בסי בת שש-עשרה, הביע בחור צעיר ועשיר מאוד מבאי ביתנו, את רצונו לשאתה לאשה. הוא הציע לאבא, "כתתנך, אוכל להיות לך לעזר רב מבחינה כלכלית, מר הרמן, במיוחד עכשיו, כשאתה נתקל בקשיים בעסקיך". תשובתו של אבא היתה חד משמעית: "בתי איננה עומדת למכירה."

במיר חמש שנים, ואז שבו לניו יורק עם שתי בנותיהן הקטנות, פרומה רחל ורבקה.

ר' חיים פנה לישיבת 'חפץ חיים' שבברוקלין, והתקבל שם כמשגיח. במשרה זו שימש במשך עשרים וחמש שנה.

לאחר שנים כה רבות כמשגיח, החליט ר' חיים לפתוח ישיבה משל עצמו, וייסד את ישיבת "תורה אור" בִּבְנֵסוֹנְהָרְסְט בברוקלין. שנים אחדות לאחר מכן, אחרי ביקורו הראשון בירושלים, חש כמיהה עזה להעביר את ישיבתו לעיר הקודש, והוא אכן מילא שאיפתו זו. רבים מתלמידיו הצטרפו אליו.

ברבות השנים היתה ישיבת "תורה אור" לישיבה ששמה יצא בעולם כולו. כיום, לומדים בישיבה שלוש מאות בחורים, בנוסף לשלוש מאות וחמישים אברכים הלומדים ב"כולל" שליד הישיבה. כמו כן קיים כולל קטן יותר "שערי חיים", סניף של "תורה אור", שנוסד על ידי כמה מתלמידיו החשובים של הרב שיינברג.

כיום, הרב שיינברג, שיאריך ימים ושנים, כבר יהודי קשיש, אך למרות זאת מתחיל הוא את יומו עם עלות השחר, ועוסק בתורה עד לשעות הלילה המאוחרות, ללא מנוחה. הוא מוסר שיעורים על תחומים שונים בים התלמוד. חתנו, הרב חיים דב אלטוּסְקִי, עוזר לידו, ובנו, הרב שמחה שיינברג, תלמיד חכם אף הוא, הינו יד ימינו ועוזרו הנאמן לא רק בצרכי הישיבה, אלא אף בבית, ששם נזקקים תדיר לעזרתו. ועזר כנגדו, הינה אשתו, בסי, אשר עומדת לימינו בנאמנות ללא גבול.

בביתו של הרב שיינברג הדלת פתוחה בכל יום בשעות אחר הצהריים, כשאז משחרים לפתחו אנשים רבים, מי לעצה בבעיות אישיות, ומי לשאלה בענייני הלכה ולימוד. כגדול בתורה, מוזמן הרב שיינברג לכבוד בנוכחותו מאות מסיבות אירושין, חתונות, בריתות, ועוד הזדמנויות רבות אחרות בהן הוא מתבקש לשאת מדברותיו.

ברצוני לחלוק עמכם חוויה, שהשאירה בי רושם בל יימחה. יום אחד, לפני מספר שנים, נכנס ר' חיים בדחיפות לביתנו, וביקש מבעלי, ר' משה, לצאת אתו למרפסת, שכן, היה עליו לדון עמו בדבר מה חשוב. הייתי די מופתעת, מכיוון שר' חיים מקורב לשנינו ומעולם לא ביקש לשוחח עם ר' משה ביחידות.

הם יצאו למרפסת, ואחרי זמן די ארוך שבו לחדר המגורים. ר' חיים נפרד מאתנו לשלום, ועזב. כמובן שהייתי סקרנית מאוד לדעת באיזה עניין שוחחו, שהיה פרטי עד כדי כך שאני לא הייתי יכולה להיות נוכחת! "במה העניין? מהו הסוד אותו אסור לי לדעת?" שאלתי את ר' משה.

הרב חיים פינחס שיינברג ורעייתו הרבנית בסי, עם נינם יהושע חייטובסקי,

אוצר החכמה

מאחור עומד הכן ר' שמחה שיינברג

א"ח 1234567

אוצר החכמה

ובעלי סיפר לי. "על ר' חיים לנסוע בקרוב לארצות הברית, למסע התרמה שנתי עבור הישיבה. מכיוון שלא יוכל להקדיש את כל זמנו ללימוד, כפי שהוא רגיל לעשות בירושלים, ביקש שאעשה עמו חסד גדול ואלמד בהיעדרו בכל יום חצי שעה שתיחשב בשמים לזכותו."

הסתכלתי בר' משה בתדהמה. "ואתה הסכמת?"

ר' משה הניד בראשו. "הבה אסביר לך, רקומה. ר' חיים הציע שאחלק את חצי השעה לשלושה חלקים ואלמד בכל פעם עשר דקות, בזמן שאינני עוסק בלימוד. ובכן, אחרי שלוש הארוחות שאנו סועדים, אנחנו בדרך כלל מפטטים כעשר דקות. ובכן, הסכמתי להקדיש את עשר הדקות האלה ללימוד לזכותו. משמעות כה רבה יש לדבר לגביו, ומשהסכמתי העריך זאת מאוד."

בכל אותם שבעה שבועות בהם שהה ר' חיים בארצות הברית, שמר ר' משה בקפידה על אותן עשר דקות לימוד שהקדיש לזכות ר' חיים, אחרי כל ארוחה: בוקר, צהריים וערב.

שנים אחדות לאחר מכן, נסתלק ר' משה זצ"ל לבית עולמו. עם גמר השבעה לפטירתו. מיהרתי לביתו של ר' חיים. ובמול רועד אמרתי לו: "ר'

חיים, חוב גדול הינך חייב לר' משה. אני בטוחה שאתה זוכר את היום בו באת אל ביתנו לפני שנים אחדות, וביקשת מר' משה ללמוד כל יום חצי שעה לזכותך מכיוון שאתה עמדת לנסוע למסע התרמות לארה"ב ועיתותיך לא תהיינה בידך להקדישן ללימוד. אתה גם יודע כיצד שמר ר' משה בקפידה על הבטחתו לעשות כן. השלושים לפטירתו של ר' משה מסתיימים שבוע אחד לפני ראש השנה, אני מבקשת ממך שבאותו שבוע תלמד כל יום חצי שעה לעילוי נשמתו."

ר' חיים הסתכל בי בתדהמה מוחלטת כשהצבע אזל מפניו. אחרי דקות אחדות אמר לי: "רוחמה, אין לי כל אפשרות לעשות זאת." אחותי, ששמעה את שיחתנו, עמדה לצדי ואמרה: "ר' חיים, יהיה זה אך הוגן ללמוד לזכותו של ר' משה, כפי שעשה הוא עבורך." ר' חיים עמד על דעתו שאין ביכולתו להקדיש חצי שעה מדי יום במשך שבוע שלם. לבסוף, אחרי "משא ומתן" ממושך, הוא הסכים ללמוד במשך אותו שבוע, חמש דקות מידי יום שיגיעו לכדי שלושים וחמש דקות לימוד, לזכותו של ר' משה. משראיתי שלא אוכל להשיג יותר מכך, הרמתי ידיים.

משעמדתי לעזוב את ביתם, קרא לי ר' חיים בחזרה. "רוחמה, אמר, אם היה נכנס עתה משהו לביתי ומציע לי מליון דולר עבור לימוד של שלושים וחמש דקות, לא הייתי מסכים לקבל את הכסף."

מיהרתי הביתה והוצאתי את המחשב. חילקתי מליון דולר לשלושים וחמש דקות, והגעתי לסכום של 28,571.43 דולר לדקה. או אז, כתבתי מכתב לכל אחד מילדי הנשואים, המתגוררים בארה"ב. סיפרתי להם את הסיפור על דודם ר' חיים, ועל אותו סכום שאפשר לזכות בכל דקת לימוד תורה.

לימים, ביקשתי את רשותו של ר' חיים לספר את הסיפור לקבוצה שעמדתי להרצות בפניה, ואז אמר לי ר' חיים שלאמיתו של דבר, אין שום סכום כסף בעולם שישווה בערכו לדקה אחת של לימוד תורה.

ר' שמואל שיינברג זצ"ל, שנולד בארה"ב, היה אחיו הצעיר של ר' חיים. הוא נפטר לפני שנים אחדות, ואחותו התאומה ע"ה, נפטרה שנים אחדות לפניו. גם הוא היה תלמיד חכם גדול שהקדיש חייו ללמוד וללמד ולהפיץ תורה. הוא עזר רבות לר' חיים אחיו ברכישת הבניין הראשון לישיבת "תורה אור", כשזו נוסדה בברוקלין.

ר' שמואל זצ"ל, היה אחד מראשוני בני התורה שסייע בהקמת הישיבה הנודעת בתפארתה, ישיבת לייקווד, ועזר ברכישת הבניין הראשון בלייקווד שבניו ג'רסי. הוא היה מקורב לראש הישיבה הראשון הגאון הרב אהרן קוטלר

זצ"ל. ר' שמואל היה מראשוני הלומדים בכולל שבלייקווד, תחת הנהגתו של הרב קוטלר.

כאברך צעיר קיבל משרת מגיד שיעור במתיבתא "הרב יעקב יוסף" שבאיסט סייד. במשך שנים רבות גם נתן שיעורים בישיבת "רבי יצחק אלחנן" שבמנהטן. תלמידיו הרבים לא רק אהבו אותו, אלא שאבו מלוא חופניים מדיעתו הרחבה בתלמוד.

כשעלה לארץ ישראל ייסד את ישיבת "מגדל התורה" במגדל העמק שבגליל התחתון. שנים אחדות היה שם, ולאחר מכן העביר את הישיבה לנוה יעקב שבירושלים.

אחרי פטירתו, נתמנה בנו, הרב אברהם יונה שיינברג, לראש הישיבה. הרב אברהם יונה הסב את שם הישיבה ל"נחלת שמואל", לזכר עולם לאביו האהוב.

מקצת מזכרונותיה העלתה על הכתב גב' זלדה בילה רוזנטל, בתם של ר' שמואל זצ"ל והרבנית פרל שיינברג, תיבדל לחיים ארוכים. גב' רוזנטל מספרת על ילדותה בית הוריה, ועל זכרונותיה מסבה וסבתה, ר' יעקב יצחק ויוסף שיינברג, עליהם השלום:

גדלתי באוירה מאוד אוהבת ומעניקה, בבית מלא שמחת חיים, שאהבת התורה הקרינה על כל יושביו. את אהבתם העניקו הורי לא רק לנו, ילדיהם, אלא הרעיפו אהבה ללא גבול גם על הוריהם שלהם, ואת מסירותם הוכיחו במעשים.

בהיותי נערה, חלה סבי ואושפז. עם שחרורו הועבר לבית אבות לשיקום. בערב הראשון לשהותו בבית האבות, הלכתי עם הורי לבקרו. עדיין זוכרת אני את גרם המדרגות האפלולי שהוביל אל חדרו של סבי. שהינו אתו זמן מה, ובצאתנו משם היה אבי מוטרד מהתנאים ששררו במקום. הוא שאל את אמי אם מוכנה היא להביאו אל ביתנו עד שיחלים, ותשובתה המיידית היתה כמובן חיובית.

עד שהגיע סבי אלינו ביום המחרת, כבר הפך חדר המגורים שבביתנו לחדר שינה עבורו. אבי שכר מיטת בית חולים, ודאג לאח שיטפל בו. עתה, היו הורי מטופלים לא רק במשפחתם הגדולה, אלא סיפקו את כל צרכי סבי יומם ולילה. האהבה והכבוד בהם טיפלו הורי בסבי ובסבתי כל זמן שהותם בביתנו, חיים בזכרוננו עד היום.

הרופא שטיפל בסבי בבית החולים נטע תקוה מועטה בלב הורי באשר להחלמתו של סבי, אך אבי לא התייאש. הוא המשיך לעודד

את סבי לנסות ולקום ממיתו, ועודד אותו ללכת שוב על רגליו.
שישה חודשים לאחר מכן, לקח אבי את סבי אל הרופא. הרופא
לא הסתיר את תדהמתו למראה סבי, והצהיר בשמחה: 'אתה חושב
שרופאים יודעים הכל?!' סבי חי עוד למעלה משנתיים אחרי
שתלה במחלתו הקשה.

אני רוצה לספר לך על מקרה נוסף בו נוכחתי לראות איזה בן אוהב
ומסור היה אבי, וכיצד מוכן היה להקריב את נוחותו האישית על
מנת לטפל באמו. בלילה חורפי אחד, כשבחוץ השתוללה סופת
שלג, טילפן אבי אל הוריו לשאול לשלומם. סבתי סבלה
מהצטננות קשה וחשה ברע. בשומעו זאת, מיהר אבי לטלפן אל
דודתו טובי, אחות סבתי שגרה בקירבתנו, ושאל אם היא מוכנה
להכין תרופה כלשהי, עתיקת יומין, שדודתי היתה מומחית
בהכנתה. היא אמרה שמיד תיגש להכין אותה, ואבי יצא לדרך,
כשאחי הגדול, הרב מאיר שיינברג, מצטרף אליהם, כדי לקחת
חלק במצוה חשובה זו. אבי עצר בתחנת הדלק הראשונה כדי
להרכיב שרשראות מיוחדות על צמיגי המכונית המיועדים לנהיגה
בסופות שלג.

בקצב של צב נהג אבי בדרך המושלגת, שהשלג המשיך להיערם
בה. באותה עת גרנו בפלטבוש שבברוקלין, בעוד הורי אבי גרו
באיסט סייד. הנסיעה האיטית הזו ארכה שעות אחדות. משהגיעו
סוף סוף, טיפלה דודתו של אבי באמו בתרופה המיוחדת שהכינה.
הנסיעה חזרה לא היתה קלה יותר, ואף היא התמשכה על פני
שעות מפאת הסופה. הביתה הם הגיעו בשעת לילה מאוחרת.
בשעות הבוקר, כשטילפן אבי לשאול לשלום אמו, השתפר מצבה
לאין ערוך.

את אהבתו הגדולה לתורה ירש אבי מהוריו, וכפי שכבר אמרתי
לך, הקרינה אהבת התורה על בני הבית ועל אוירתו. את סעודות
השבת והחגים תיבלו הזמירות ודברי התורה שהושמעו ליד
השולחן, ורוממו את רוחנו. גם בביתי שלי חשה אני, שהזמירות
הן ש"עושות" את השבת והחג.

אלה הם מקצת מזכרונותיה של בתו של ר' שמואל. תיאורה של הכלה,
ברכה שיינברג, אשתו של הרב אברהם יונה שיינברג, מלא אף הוא אהבה
וכבוד להורי בעלה. וכך היא כותבת: